కవితా కౌముది

మళ్ళీ మళ్ళీ

మోహనతులసి

తీగ ఒలకడం ఆగిపోతుంది
గాలిలో అక్కడక్కడా ఆ శబ్దం
ముక్కలు ముక్కలుగా
దూరంగా....వలయాలుగా.

తెలిసిన పాటల్లేనే
ఒకప్పుడు నడిపించిన మోహమల్లేనే
ఉంటుంది
ముగింపు తెలిసిపోతూనే ఉంటుంది.

అయినా
ఆ రాగాలనే ఏరుకుంటూ,
మళ్ళీ మళ్ళీ అదే పాట పాడుకుంటాం!

ఎవర్నీ మర్చిపోలేం
అందరూ గుర్తుకొస్తారు
ఒక మాటలోనో, ఒక దృశ్యం లోనో!

వెన్నెల విరగకాసినప్పుడు,
ఏవో మెట్లెక్కి దిగుతున్నప్పుడు,
లీలగా మెదిలే నీడల్లో
నిండు నదుల్ని వెతుక్కుంటూ
ఆగీ ఆగీ వెనక్కి తిరిగిచూస్తాము.

తెలిసిన ముఖాలేమో అన్నట్టు,
మళ్ళీ మళ్ళీ....
దారులు కలుస్తాయేమో అన్నట్టు.

ఏదో ఒకరోజుకి చలిగాలలవాటవుతుంది గానీ
కంటికొసల్లో ప్రపంచాన్ని గిరాటేసి
ఎవరి వేలో పట్టుకుని గిరికీలు కొడుతూ
ప్రవహించే జీవనదిలా ఉప్పొంగిన
నాకు నేను, నీకు నువ్వు గుర్తొస్తాం,
ఎప్పుడొకప్పుడు!

సరిగ్గా అలాంటప్పుడే,

నిఖార్సైన ప్రాణవాయువుల్ని పోగేసుకుంటాం.
విశాల మైదానంలోకి పరుగులు తీస్తూ,
కురులంచుల్ని తాకుతూపోయే వెన్నెల తుంపర్లని
దోసిట పట్టొస్తాం.
ఇవన్నీ,
అన్నీ కురిసే మబ్బు చెమ్మ చిహ్నాలే... !

తెలుసు అన్నీ తిరిగెళ్ళి
మళ్ళీ మళ్ళీ గతమే అవుతుందని. ★★★

ముసురు

డా.వైదేహి శశిధర్

పొగచూరిన మబ్బులతో వెలవెల బోతూ
తెల్లవారిన ఆకాశాన్ని చూసి
సూర్యుడు కూడా ముఖం చాటేశాడు

కిటికీ తెరల సందుల్లోంచి నిత్యం విధిగా
మేలుకొలుపు పాడే వెలుగు కిరణాల తీగలు
ఈ రోజు మబ్బులచాటున మడతలు పడి
తికమకగా మూగపోయాయి

బయట ముసురు పట్టినప్పుడల్లా
మనసంతా చిక్కుపడ్డ దారపు ఉండలా
చిరాకు చిరాకుగా ఉంటుంది .

కాలిలో ముళ్ళు దిగినట్లు కాలం
కుంటుకుంటూ మెల్లగా నడుస్తుంది

బలహీనుడి నిర్వేదం లాంటి బూడిదరంగు మబ్బుల్ని
తలకెత్తుకున్న ఆకాశం
తన భారాన్ని తనే మోసుకుంటూ తిరిగే తాబేలై
రోజంతా ఆపసోపాలు పడుతూనే ఉంటుంది .

ఇలా ఎటూ తేలని సందిగ్ధతతో తటపటాయించే బదులు
ఈ ఆకాశం అటు దుఃఖావేశంతో కుండపోతగా వర్షించినా
ఇటు భగ్గున ఆగ్రహంతో ఎర్రగా మండిపడినా ఎంతో బావుంటుందనుకుంటూ
నేను మాత్రం రోజంతా బద్ధకపు దుప్పటి క్రింద కలత నిద్రతో గడిపేస్తాను.

★★★★

నిశ్శబ్ద చిత్రం

విన్నకోట రవిశంకర్

మోగని గంటల్లా
వ్రేలాడే పువ్వులతో చేరి
మూగబోయింది ఒక గంట

మాటలు లేకుండానే
ఆహ్వానించే పుష్పాన్ని కలిసి
ఝుంకారాన్ని వదులుకుంది తుమ్మెద

సుతిమెత్తని రెక్కలతో
సద్దుచెయ్యకుండా ఎగిరే
సీతాకోక చిలుకను చూసి
పాటను పరిత్యజించింది పక్షి

స్వచ్ఛమైనవి కొన్ని
స్వచ్ఛందమైనవి కొన్ని
మౌనాలు కలిపి అల్లిన
ఈ చిన్నిప్రపంచంలోకి
చొరబడలేక
శబ్దం తలవంచుకొని
నిష్క్రమించింది.

***

దేహానంతరము

క్రాంతి శ్రీనివాసరావు

జ్ఞాపకాలకు

ఊహలకు

మధ్య కట్టిన

వొంటితాడుపై

ఉయ్యాలూగుతూ

నిజాలగడ పట్టుకొని

నడిచే నడక వొడుపుచూసి

కాలం విసిరే చిల్లర

నీవు పోయాక

బతికేందుకు

ఖర్చులకు అక్కరకొస్తాయి!

ఉత్తమ కలలు

ఉన్నత లక్ష్యాలు

రెండువైపులా

మనసు నాగలికి కట్టి

బతుకు పొలం దున్ని

పండించిన పంటే

నీవు పోయాక

బతికేందుకు ఆహారమవుతుంది!

త్యాగాల దారాలతో

ఊపిరిమగ్గం పై

నేచిన బట్టలే

నీవు పోయాక

బతికేటప్పుడు

కట్టుకొనేందుకు పనికి వస్తాయి!

ప్రపంచ ఉన్నతికై

చావుతో సరసమాడి

నీవు కన్న సంతానమే

నీవు పోయాక

బతుకుకు

తోడునిలుస్తుంది!

ఎప్పుడో పోయినా

తరాలు గడచిపోయినా

ఇంకా

మన గుండె కొక్కానికి

తగిలించబడ్డ

వారి చొక్కా జేబులో

వెతుకుదాం

దేహానంతర జీవిత రహస్యమేదన్నా

దొరుకుతుందేమో !! ★★★

మంచుగబ్బిలం

డా. కె.గీత

ఎముకలు కొరికే చలిలో
ఆరో వీధి చెత్తకుప్ప సందులో
తెల్లారగట్ల అట్టముక్కల మధ్య
ఎండిన చెక్కపొట్టు మధ్య చుట్టబెట్టిన ఆకారం
నిద్రలోనూ సలుపుతున్న ఆలోచనల్లా ఉలిక్కిపడ్తూ
చివికిన బొచ్చు తల టోపీ లోంచి
మకిలి దొర్లుతున్న జుట్టు
లోపల గాయాలు రేగి చర్మం వేళ్లాడుతున్నట్లు
అసహనంగా కదిలే తుప్పు బూట్లు
ఎప్పుడు లేస్తుందో తెలీదు
రోజల్లా రోడ్లపై దొర్లించుకుంటూ తిరిగే
షాపింగు కార్టే సర్వస్వం
అట్టముక్క మీద
పెన్నీ దానం చెయ్యండి
హోంలెస్ ప్లీజ్ హెల్ప్
వర్క్ ఫర్ ఫుడ్
నిశ్శబ్దంగా అర్థించేదేదైనా
కూలబడ్డ కళ్లల్లో కనిపించేదొకటే
అమెరికా రోడ్డు మీద
గూడు లేని పొరుడికి
వెచ్చని ఆశ -
నిలువెల్లా వణికే మనిషికి
గుండె లో ఎక్కడో
బతికించే
ఒక వెచ్చని ఆశ-
స్నానం పానం లేని
బట్టల వెనుక శరీర దుర్గంధాన్ని
శరీరం కంటే పుచ్చిన చెత్త కుప్ప వాసనని
దంత ధావనం లేని గొగ్గి పళ్ల కింద నలిగే గంజాయి
గొయ్యి తీసి శవాన్ని కప్పెట్టినట్టు దాచి పెడుతుంది
అతను ఒకప్పుడు అన్నీ ఉన్నవాడు కావచ్చు
నిరుద్యోగం ఇంటిని
గూడులేనితనం బంధాల్ని
మింగేస్తాయిక్కడ
అతనెంత పనిమంతుడైనా కావొచ్చు
చిరునామా లేకుండా ఐడెంటిటీ
ఉనికి లేకుండా ఉద్యోగం ఉండవిక్కడ
వేల సంఖ్యలో పదులకు మాత్రమే
దొరికే వసతి గృహం
రోజూ వారీ నిరాశ బతుకుల పాలిటి చీకటి లాటరీ-
ప్రతీ మధ్యాహ్నం నుంచీ వంతు కోసం
కొట్టుకునే గుండెకి
రోడ్డు పక్కన , పార్కు లోపల, పదిమంది తిరిగే చోట
స్వేచ్ఛ గా నిద్రపోనివ్వని కఠిన నిబంధనల దేశమిది
రాత్రంతా పోలీసుకంట పడకుండా
పరుగెత్తే కాగితం చుట్ట
తిరిగి తిరిగి ఎక్కడో ఒక ఇరుకు
కుప్ప పక్కన పడేసిన
సామాన్లలో విరిగిన బల్లలా
కాళ్లూ, చేతులూ కడుపులోకి విరుచుకుని
తెల్లారగట్ల చలిని మునిపంట
కొరికే ఆకారం
భూతల స్వర్గపు వీధుల్లో
మంచు గబ్బిలమై వేళ్లాడుతూ ★★★
(సిలికాన్ వేలీలో నిరాశ్రయులై తిరిగే మనుషుల గురించి)

కాలాన్ని పట్టుకో

జ్యోతిర్మయి మళ్ళ

కాలం వడివడిగా ముందడుగేస్తోంది
మనకాలాన్ని ఒక్కో క్షణంగా మింగేస్తూ
వర్తమానాన్ని భూతంగా మిగిలిస్తూ
కొన్నికోట్ల క్షణాలు అలా వెళ్ళినవే !
క్షణమైనా ఆగకుండా
ఒక్క లక్ష్యమైనా చేరకుండా
ఒక్కోసారి ఒక్కక్షణమే
మిగులుస్తుంది కోట్లక్షణాల అనుభవాన్ని !
అలాంటి క్షణాలు కావాలి మనకు వేలు లక్షలుగా
కాలచక్రపు బండెక్కి ఎగిరిపోతూ
కరిగి కనుమరుగవుతున్న క్షణాల్ని
కొన్నిటినైనా పట్టుకోవాలంటే
మన జీవితపుటల్లోకెక్కి కూచుని
కడదాకా కనపడే వెన్నెల చుక్కల్లాగా
నిక్షిప్తం చేసుకోవాలంటే
ఇంకా ముడుచుకుపడుకుంటే కాదు,
ఇక రెక్కలు విదుల్చుకుని
ఒక్కసారి పైకెగరాలి,
మునగదీసుకున్న బధ్ధకానికి
ఇకనైనా బుధ్ధిచెప్పాలి,
మగతకమ్మిన నిద్రని
ఇప్పుడిక వీపుచరిచి మేల్కొలపాలి

★★★★★

వాడూ నేనూ

నాగ మురళీధర్ నామాల

నువ్వు నిద్దరోతే
నేను లేస్తానంటాడు వాడు
వాడు లేస్తే
ఇంక నాకు నిద్దరేది?

నిమిషాలపాటూ నిదానంగానే ఉంటాడు
ఊపిరి పీల్చుకుంటాను
ఉండుండి లేచి నిలబడతాడు
గుండెల్లో గుబులు మొదలవుతుంది

అలవాటుగా ఆ తెర తీసి
నిర్లిప్తంగా తొంగి చూస్తాడు
ఆవల ఎన్నడూ చూడనిదే కానీ
పరిచయమనిపించేదే ఏదో తీరం

ఆ ఇసుక తిన్నెల్లో
గాజుగోళాల్లా దొర్లుతూ స్వప్నాలు
వాటి మధ్య చేరి వెతుకుతూ ఉంటాడు
ఏం పోగొట్టుకున్నాడో

వెతుకులాటకి ఒక రూపం రాగానే
వగరుస్తూ లేచి ఊగిపోతాడు
గుండెలవిసేలా తీరమంతా పరిగెడతాడు
కూలబడి ఒక మూల దాక్కుంటాడు

ఆ గోళాలన్నీ భళ్ళున పగిలిపోతాయి
రక్తం స్రవిస్తాయి
ఆ రోజుకి వాడు చచ్చిపోతాడు
ఉదయాన్నే నేను వాడి సమాధిపై కవిత్వం వ్రాస్తాను

★★★★

రసరేఖలు

శ్రీధర్ బచ్చోటి

ఏవో పూలబాసలెడద తలుపు తట్టె
కారణమ్ము నాకు కానరాదు
మధురభావనమ్ము మనసెల్ల విరియగా
విరుల గూర్చి చింత వింత యేమి?

వత్సరములు గడచె భావమన్నది లేక
రసపిపాస యెటనో రాలిపోయె
ఇన్ని నాళ్ళకైన యిదియేమి భాగ్యమో
తలపునుండి నాల్గు పలుకులొలికె

భాగ్యమిది నాదు హృద్భావ వార్ధి నుండి
పొంగి పొరలిన మధురానుభూతి యేమొ!
మధుర భావనామృతధార మదిని నింపి
ముందు నిల్చిన నీ ప్రియమూర్తి యేమొ!

రాగమన్నది లేని నా బ్రతుకునందు
వేయి రాగముల్ వినిపించు వెలది నీవె
కాంతి నిండియునేమియు కానలేని
జీవితమ్మున దీప్తి నించినది నీవె

కొమ్మ చివరన కులికెడు కోయిలమ్మ
అలరు పాడులను మేనెల్లనలదుకొనుచు
పాడుచున్నది తీయని పదములెన్నొ
చెలియ! విన్నచోనికచాలు జీవితమ్ము

*****

COMMENTS